

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8^ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 364

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ. 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 1926

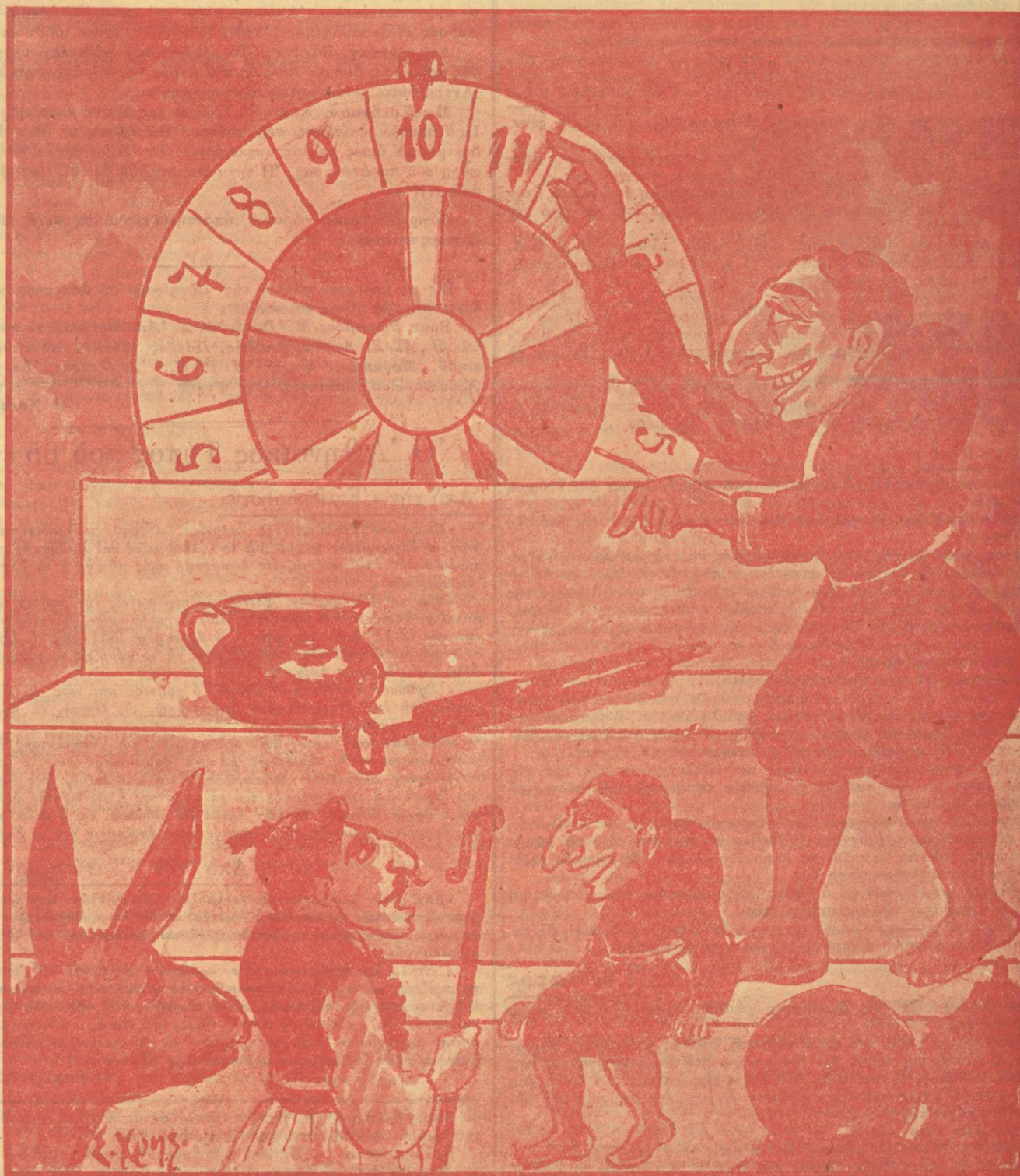
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Εσωτερικού, βτήσια δρας. 100
Εξωτερικού 1 Λίρα Αγγλίας 5
Αμερικής Δολλάρια 5

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Η ΛΟΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

— 'Εκέρδισε τὸν οὐμπερὸν... ὁ Μπαρμπαγιώργος

ΤΑ ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τρία κορμιά — τρείς θάνατοι

Η γαλήνη

Τό ημεο κίμα κτυπούσε άπάλι στό 'γκρογιάλι. 'Ο ήλιος κατανόκ- μινος, έβρουδιόταν στην άκρη της θάλασσας, που έμοιαζε σαν ένα στρώμ' άπέραντο, που έπάνω του έχουν άπλωθή το κόσμου τά άτί- μητα πετράδια.

Φυσούσε τ' άγέρι γλυκά, σκορπίζοντας γύρω του τή ζωή και τή χαρά. 'Η ψυροπούλες, ή μιά κοντά στην άλλη, γοργές σαν νεράιδες, ταξείδευαν. Κι' ή ψυροπούλα του ναύτη έγευρε με χάρι στο νερό που γύρω της κυλούσε, άντανακλώντας τό κόκκινο πανάκι της.

'Όλοι ήσαν χαρούμενοι. 'Άλλοι τραγουδούσαν κι' άλλοι με γέλια τραλλά έδειχναν τή χαρά τους, γιατί ύστερα άπό τόσο γρόνο ξενιτε- άς έγύριζαν σιμά στους δικούς των. Μόνον ό νούτης, γυμμένος σιμά στην πόνη, έκείταζε στο βράχο τή στεριά, που μόλις φαινότουσαν τ' άσπρα σητάκια του νησιού του.

Συλλογίζεαι 'Εκείνην... 'Αοά γε τόν άγαπώ όπως πρώτα ;... Στο μουράγιο τόρα φαίνονται καθαρά οι συγγενείς τών ξενιτευμέ- νων, που καρτερούν ό καθένας τό δικό του, για νά τόν σφιξη στην άγκαλιά του.

Νά την 'Εκείνη... σαν κάποιον νά ζητή... Παρέει στέκει ή μάνα του, με μιά κρυφή χαρά, που θά άγκαλιάση μιά φορά άκόμα τόν ξενιτευμένο γυιό της, νικητή και τόρα της θάλασ- σας και τής δουλείας.

Τόρα κι' ό ναύτης χαιρείται' και μόλις ή ψυροπούλα σιμώνει, πετιέ- ται πρώτος στη στεριά κοντά σ' 'Εκείνη, κοντά στη μάνα του.

Ο χωρισμός

'Ο ναύτης φεύγει πάλι μακριά με άλλο καράβι, για μέρη ξένα, μακριά από 'Εκείνη, μακριά από τή μάνα.

Καθισμένη στην άκρονηλιά πάνω σ' ένα βράχο, ή μάνα του, άπο- χαιρέταγε τόν ναύτη, τό μόνο της παιδί, τό μόνο στήθιμά της.

Και σά κατάβαθα της ψυχής της χινότανε μεγάλη άπελπισία, όταν συλλογίζότανε πως ή άπληστη θάλασσα τήν χώριζε από τόν γυιό της ίσως... για πάντα!

Με τά κατάμουρα μαλλιά της, που ό άέρας τάσπερνε 'δω κ' εκεί, 'Εκείνη, με βουρκομένα τά μαύρα της τά μάτια και με ούραίο χρομό- γιο, γεμάτο πόνο, σά κροάλλινα χελιά της, όρθή στην άκρη τ' ή βράχου των, άπογοιόταγε, σείνοντας ένα κατανόκινο μαντήλι, τό καράβι, που γρήγορα έφευγε, πείνοντας τό λατρευτό της σά ξένα.

Κι' αύτός, στην κουπιστή άκοιμισμένης, τοίς έβλεπε με μάτι βουρ- κομένο, από τής τόσες σκέψεις, που ήρχοντο στο νου του. 'Εβλεπε τή μάνα και 'Εκείνη.

Σέ λίγο τ' άεράκι έφευγε μακριά τό καράβι κι' ή νύχτα έτίπλωνε σιγά σιγά τό μπόρο της πέπλο. κούβοντας από κείνος που μένανε τό καράβι, που γρήγορα έφευγε με τόν λατρευτό τους μέσα...

Η τρικυμία

Περνούτ τά χρόνια κι' οι καιροί. Και τό καράβι άκόμα δέν έγύρισε στο νησί του.

'Η μάνα βροθέθηκε νά περιμένη και ένα πρωί ή ψυχή της έπέταξε στον 'Υψιστό!

'Εκείνη, κ'ίθε έποχή, που ή ψυροπούλες και τά κοινάκια γυόιζαν εις τήν πατιόδα, κ'άτ'ήβαινε, μό η της πειά στην άνορηναλιά νά δη τό ναύτη της νά γυρίζη άπ' τά ξένα και ν'όν τόν σφιξη στην άγκαλιά της και νά του πη και πάλι λόγια γλυκά, τραλλής άγάπης λόγια, και ν' άνα- μίξη με τά κλάμματά του τά δικά της, για τόν χαμό της φτωχής του μάνας.

Μά που ό ναύτης νά φανή... Τόν καρτερεί με πόνο χρόνια και χρόνια...

'Ενα δειλιό, που ό άέρας με δύναμη σιφύριζε 'σά ξέρτια τών λίγων κοραβιδών, που γρήγορα εβαν γυρίσει 'σά λιμάνι, κι' ή τραιουνάνα έκαμε τό κίμα άγιο και φοβρόβη νά σπιζή με ματιά σά βράχια, βλέ- πει ένα κίμα από μακριά ν' άνομινίξη κατάπομα για τό νησί.

Κ' έτίβηκε στον άγαπημένο βράχο, που άλλοτε ό νούτης της της έλεγε τόν πόνο του και κίταζε με άγονία τό καράβι που πάλευε με τ' άγοιμένα κίματα και τόν άέρα.

Σιγά σιμά ή νύχτα σκοτεινή ξεπλώθηκε ολόγυρά της κι' ό οδοντός, βαρεία συνεπιασμένος, έδόγγιζε κ' 'Εκείνη π'ου και που από τή λάμψη της άστραφής, έβλεπε τό κίμα νά πλησιάζη ολόενα. Τό γνώρισε πειν' ήταν τό κίμα του άγληπμένου της.

Τά κίματα μεγάλωναν κι' ό άέρας τόρα φυσούσε δυνατώτερα' μα 'Εκείνη δέν φοβάται τήν μανιασμένη φύση.

Σάπνου μιά άστραπή νερή φωταίε τή θάλασσα, κι' εκείνη βλέπει σιμά 'στο θάλασοόδατο άνορηιά τό κίμα νά βουλιάζη...

Ο θάνατος

Κίμα πελώριο άπ' τήν άγοιμένη θάλασσα, έφερε σιμά σά πόδια της ένα νεκρό...

Κι' εκείνη μες 'στην άπελπισία της, στής νύχτας τό σκοτάδι, θαρρεί πως ειπ' ό ναύτης της αύτός και τόν σφιγγει σά παρθένα στήθια της, τόν φιλεί, κλαίει γελά, στενάζει, τ'ού λέγει της άγάπης των τραγουδία και τήν κροσσάλλη φωνή της πνίγουν τ' άγοιμένα στοιχεία της τρικυμίας, που γύρω της βογγά.

'Εκείνη ειπε πειν' τραλή... Θαρρεί τόν ναύτη της νεκρό... Και κλαίει, γελά, φωνάζει...

Κι' ό ναύτης της; 'Έχει έλπίδα πως ή ευχή της μάνας του θε νά τόν φέρη σιμά της, σιμά σ' 'Εκείνη. Παλεύει άκίμα με τά μανιασμένα κίματα, σαν θαλασσόλυκος σωστός... 'Εσώθηκε.

Τόχει στής μάνας του τό φτωχικό καλήφι. Τό βρόσκει έρημο και σκοτεινό νά τό δέρονε με άπονιά ό άνεμος. Ζητά τή μάνα του νά βοή. Μά που ή δύστυχη γρά...

Τονχει σ' εκείνης τό σητάκι... κ' εκείνο μένει έρημο, βουβό σά τόσα καρδιοκίμα, σούς τόσους πόνους της ψυχής, που δέροντο τό δυστυχισμένο ναύτη.

Βαρύς καϊμός ξεπλώνεται σά στήθια του και μένει βουβός

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

Διά της «Σφαίρας» δραχ. 10. Δι' ιδιαιτέρως έπιστολής δραχ. 20.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Πάντα δυστυχισμένον: "Όλα τά όνειρά σας θά πραγματοποιη- δούν. 'Ο Θεός θά σας άμείψη πλουσιοπαρόχος διά τήν αγαθότητα της ψυχής σας.

Ξανθόν 'Αθναϊόν: Πλήρης ή άποτυχία εις τās έρωτικές σας επιχειρήσεις.

Νικ. Κάστρο: 'Η ύπεροψία του άνθρώπου εκείνου εινα μεγάλη σās συνιστώ νά μη τόν πιστεύετε. Είναι εις άκρον επίτολιος. Γάμος έξ έρωτος. Θά ζήσετε έν δλω 47 έτη.

Αυδουχιμένον κόρην: 'Αθήνας: Σās συνιστώ νά επανέλθετε ταχώς εις τήν οδόν της άρετής από τήν όποιαν εφύγατε. Αι σχέσεις σας με κάποιον πρώην στρατιωτικόν δέν θά έχουν καλόν αποτέλεσμα. Προσέχετε εις τούτο. Συνέλθετε, αφήτε τά όνειροπολήματα και τήν έρωτομανίαν, διότι θά καταστραφήτε.

Πεταλούδαν: Γάμον με αυτόν δέν διαβλέπω. Αυτό όμως πρέπει νά σās ευχαριστή, διότι ό άνθρώπος εκείνος θά σας έκαμε δυστυχή. Τούλάχιστον άν αγαπούσε μόνον σας...

Πράδινον έλ.π.α. Καβάλλαν: Δυστυχώς πρόκειται περι ενός φλέου, τό όποιον ούδέν σοβαρόν άποτελεσμα θά έχη.

Καταγυιαμένον αυτήν: Σās συνιστώ νά λημονήσετε τελείως τό πρόσωπον εκείνο. 'Απέθανε πλέον δι' ήμάς. 'Η ήρεμία της ψυχής σας σās εινα πολύτιμος. 'Υπερ πάν άλλο, έχετε τούτο ύπ' όψιν σας.

Διασθένταν, Εάθνην: Τό μέλλον σας ούδειμιαν παρηγορίαν θά σās προσφέρει διά τās πικρίας του παρόντος. Μη άπογοιτευθετε όμως. 'Αντικρύσατε μετά καρτερίας τήν τύχην σας.

Μπολδοβίκαν, Κάστρο: 'Ο έως σας δέν θά καταλήξη εις γάμον. Προ ήμερών επισήθητε περι τούτου. Θά ζήσετε έν δλω 62 έτη. Θά δοκιμάσετε όμως πολλές συγκινήσεις. Τό μέλλον σας ούδόλος θά δια- φέρη του παρόντος σας. 'Η τύχη σας δηλαδή δέν θά μεταβάλη στάσιν άπέναντί σας.

Λόγω έλλείψεως χώρου θ' άπαντήσω εις τό προσεχές εις τās υπο- λοίπους έπιστολάς.

Εις τό προσεχές φύλλον της «Σφαίρας» θά άπαντήσω και εις τās έπιστολάς τών δίδων κ'ι κρηών:

Βεαρ, Βηροσίδος Μ. 'Ι., 'Ι. 'Α. Σ. 'Απογοιτευμένον νέου, Μαρίας 'Α. Β., Π. Σ. Δογκά, Ρουβέ, Πάτρας, Δευκό κύματος, Αισθη- τικου, Μαραμένης ψυχής 'Η. Ρ. Κ., 'Απέλιδος, 'Ιωσηφίνας, Γ. Χρυσουπόλου, Δυστυχισμένης ψυχής.

Ο Νοομάντης

Ο 'Αθηναϊκός Τύπος πρὸ 85 ετών

Από τήν «'Επιθεώρησιν»

«Οί έντιμοι βουλευται της έπαρχίας 'Ανδρου, κοινοποιοϋτες οι έχουν άνάγκην επιστημονικου λατροϋ δια τό υγειονομιον και λοιμοκαθηρήριον, προ- σκαλοϋσι τήν επιθυμητότητα, ίνα διευθυνθη προς αύτους ή τό ύπουργιον τών 'Εσοτηρικων».

«Εάν τις τών κυριών, οίτινες, συνηγμένοι εις τήν γονίαν του Β. Φαρ- μακειον, άπάνται του ύπουργιου των Στρατιωτικων, παρετήρουν τόν κομη- την τήν 12 1/2 ώραν της χθές 7 Φεβρουαριου 1851, εάν τις λέγομεν, εδρεν έν χειρόγραφον γαλλικόν, παρακαλείται νά τό φέρη εις τό γραφειον μας και θέλει λάβει άμοιβήν δραχ. 6».

«'Εφθασεν ένταϋθα από Πάτρας ό χρηστός μας νέος κ. Δόλιος γραμ- ματέας του έκει Πρωτοδικειου, επί σκοπῷ, ως λέγον, νά άραβονισθῆ μετά τινος άγνώστου κυρί.».

«'Εφθασε κατ' αύτάς από τής πατρίδος του Ναυπάκτου, όπου ήλθε και διαπραγματεύθη άραβιδάνα με τινα χαριστάτην νάαν. ό χρηστός νέος κ. 'Ανδρέας Σκηπίων ή Σκουπίτσας. Κατά τό διάστημα της έκει διατριβής του ίσχυος διά της συνιστάς του νά φέρη εις άμοιβήν τās διαφόρους του νομού άρχάς. 'Εκείθεν δέ μās έφερε και ειδήσεις, ότι ό φίλος μας Σκαλή- ρας θγαίνει καλ μετεβη εις 'Αγγρινον προς έπισκεψιν του κ. Σκαλιτσα».

Από τήν «Ταχυτέρον Φήμην»

«Κατ' αύτάς διαπραγματεύονται πολλών άξιεράτων νέων μετά θελξια- ρδιον δεσποσυνών ονομασία. Μεταξύ αυτών τό προσεχέστερον και άποτε λαοματικώτερον είναι τό του κομφοϋ και φιλομοσού κ. 'Αλβέρτου, του ήμβολιστού».

«'Ημείς δέν έγάρραμεν οϋτε γράφομεν πολιτικά. 'Η βιομηχανία μας περιορίζεται μόνον διά νά ειδοποιήμεν τό κοινόν ποίος εισήχεται και ποίος έξέρχεται από τήν πόλιν μας, ποίος στεφανώνεται και ποίος ήραβανισθή και νά τιαυτά. Απορῶμεν πως ό «φίλος του Δαού», φρονήσας τήν μικράν ταύτην βιομηχανίαν μας, ματεχώρισεν εις τό πολύτιμον φύλλον του ποίος ήλθεν από τήν 'Υπάνην και ποίος από τήν Αίγυπον».

Ο Ρακοδωλλέκης

κι' αύτός άκίνητος σαν βράχος, κυτίζοντας πότε τά φτωχά σητάκια του νησιού του και πότε τήν άγρια θάλασσα.

Και σκέπτεται... 'Εξήφνα μιά άστραπή χαράς και ροιφή έλπίδα του δίνει θά ρος και τρέχει με δύναμη στο βράχο. 'Ισως εκεί του, ευρη...

'Έχει πάντα τήν έλπίδα, πως ή ευχή της μάνας του θε νά τόν φέρη σιμά της σιμά σ' εκείνην...

Τά σήνεφα ένα ένα εβαν άπ' τόν ουρανό, ό άέρας, σιγά-σιγά, που μιλικά φουσάσε κι' ό ήλιος, ό οποίος έβγαίε από τήν κορφή του πίσω άπ' τό βουβό, φώταζε με τής πρώτες χρυσές άκτιδες τρία κορ- μιά σιμά σ' άκρονηλιά, νά εν' άγκαλιασμένα σφικτά-σφικτά μέσα σά τόσα θρίψαλα του καραβιού...

'Ηταν ό ναύτης... 'Εκείνη... κι' ένα παιδί του καραβιού, Νοδταλγός

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

'Η Χαϊδίν εις τήν φλασρίαν ταύτην της θαλαμηπόλου της ούδειμιαν άπάντησιν έδιδεν' ήρκεσε μόνον νά μειδιή, ένθ' ό νους της έστρέφετο προς τόν 'Αρμένιον, όστις κατά τήν στιγμήν εκείνην διηυθέτει τα έπι- πλα τής μικρας αύτουσης.

Μετα τινά λεπτά της ώρας ή Χαϊδίν έδέχετο τόν έπίσημον έπισκε- πτην έντός της αύτουσης, ένθ' αι δύο θαλαμηπόλοι άπεσῶροντο προ- σκυνούσαι βαθεώς.

'Ο Κισλαρ και ή Σουλτάνα έμειναν μόνον.

—'Οι έκαμεν ούτος, θωπεύων τήν χείρα της Χαϊδίν διά τής κατε- σκληρκίας ίουκής του. Δέν θέλω νά σε κατακεύσω Σουλτάνα μου, αλλά ό Αύθεντης, άν δέν ήτο άπηχολημένος με τās ύποθεσεις του Κράτους, σε βερβιά, δι' ήν θα μου έδιδε τήν εχάριστσην νά σ' έπισκεπτομαι πολλές φορές, διά νά σε ειδοποιή δι' ή μεγάλη ψυχή σου σέ ποιεί και σε συμπαθεί.

'Η Χαϊδίν, γυρίζουσα δι' ή έκφρασις αύτη του πολυπειρου Δαλά ήτο στεροδύπος παραγγελια της προσκήλευσις παρά τῷ Σουλτάνῳ κατά τήν νύχτα εκείνην, ήσανθή τήν ψυχήν της καταλαβανομένην υπό μελαγχολίας.

'Η άνάμνησις τής παρελθούσης νυκτός και ή προσδοκία τής πρό- σκευής, άπετέλεσαν τούτην αντίθεσιν έν τῷ συνειδήσει της, ώστε ή έκφρασις της ταρχής ταύτης έγένετο εύθως άμσως καταληπτή παρά του Κισλαρ.

—'Ιδώ, έκαμεν ούτος' δυσαρσείτε τήν έκλαμπρότητά σου ή τιμή αύτη!

'Η Χαϊδίν, έννοήσασα δι' έπροδόθη ή ταρχή της, συνεκρατήθη και μετεβαλεν ύφος.

—Με δυσαρσει ή τιμή, άνεκραξε' ώ, Δαλά! τί λέγεις; ύπάρχει άλλωςώς μια δυσαρσεια εις τό μέλλον, τήν όποιαν ειδεις πολύ καλά έκφραζόμενην εις τήν μορφήν μου, αλλά ή δυσαρσεια αύτη εινα άκρι- βος δια τό ανεπίθετον.

—'Ιούον άνειθεσον Καντιν;

—'Οι ό Αύθεντης και Κύριός μου άσχολεται πολύ εις τās ύπο- θεσεις του Κράτους και λημονεί μίαν ψυχήν που τόν λατρείει όπως λατρείει του ήλιου της ήμερας... Δι' ήμε, Δαλά, εκείνος εινα ό ήλιος, που μου δισει τό ην τιμήν και τόσην δοξάν... 'Όταν λοιπόν μιά ψυχή εύρισκεται τούτον κυριον κλεισμένη μέσα εις τό σκοτός, δέν θά παρα- πονεσθῆ διότι ό ήλιος ό ίδιος της δέν της στέλλει ούσε μίαν άκτίνα νά τή φωτισή και νά τή θερμάνη;

Εις τά ποιητικά ταύτα παραπονα της Σουλτάνας, ό Κισλαρ άντέ- ταξε τό Ικανοποιητικώτερον τών μειδιημάτων.

—Δέν σε άδικω, Καντιν, άπήνησε. 'Η εύμορφία σου εινα μιά από τās όλγας του κηπου τής Μεγαλειότητός του. 'Αλλά γυρίζεις ότι αι ύποθεσεις του Πατισχ ήναι μεγάλαι... και μολοντι εινα άκόμη τόσον νεός... τό μεγαλείον άπαιτεί νά τήν διανέμη τήν άπειρον αγαθό- τητά του.

'Η Χαϊδίν έστέναξε καταλήλως.

—'Ναι, ειπε' τό γυρίζεις... δι' αυτό τήκομαι έδω.

—'Α, Καντιν, ύπάρχουν γυναίκες που θά έδιδον τήν ζωήν των, διά νά εύρεσθουν μίαν στιγμήν εις τήν θέσιν σου.

Οι όφθαλμοί της Χαϊδίν άπήστραψαν.

—'Πως έκαμε' αι γυναίκες εκείνα, που θά έδιδον τήν ζωήν των ολόκληρον οια μίαν στιγμήν της ίδιής μου, εινα τάχα καθως έγω; Δαλά! κίταξε με καλά!

'Η Σουλτάνα κατά τήν στιγμήν εκείνην άπήστραπτεν ολόκληρος έξ ύπερηφανείας ή άπόλαυσις της παρελθούσης νυκτός ειχε προσδώσει εις τήν μορφήν της μίαν άπαλην δροσερότητα, ήτις κατέπληξε και αυτόν τον πολυπειρον εύνοχον.

Παρεβλεπε αύτην διά βλεμματός πλήρους θαυμασμού και δέν ήδυ- νήθη νά συγκρατήση έν έκφραστικον έπιφώνημα.

—Είπε λοιπον εκείνη που θα εύθουλαζε τήν ζωήν της, όπως έγω; επανέλαβεν έννοχώτερον.

'Ο Κισλαρ έδόθη εις χαρίεντα γέλωτα.

—'Αφερήμ, αφερήμ! άνεκραξε. Σου άξίζει νά εισαι υπερήφανη και ό Πατισχ αποψε θα τήν θαυμάσει τήν εύμορμίαν σου. 'Αλλά, νά μη παραπονεσθῆς και εις τήν Μεγαλειότητά του, όπως εις έμέ. Πόσον καιρόν έχει νά σε προσκαλέσῃ;

—Διού μήνας και δεκαεπτά ήμέρας, άπήνητησεν ή Χαϊδίν μετά νέου στεναγμού.

—'Ε, και έχεις παράπονα; ή Σουλτάνα 'Εμινέ, τό λέγω έμπιστευ- τικώς μόνον εις σε και δέν θέλω νά τό γυρίζη μαμμία, έχει νά προ- σκληθῆ έξ μήνας.

—Μά! εινα δυσχεροτημένος ό Αύθεντης;

—'Οχι, έξ έναντίας... κάμνει, δι' ήν μπορεί, διά νά τόν ευχαριστήση, αλλά τήν νύχτα εκείνην ή Μεγαλειότης του ήτο κουρασμένος, διότι τήν προηγουμένην...

—'Ε, τήν προηγουμένην; καμμία Γεωργιάννα βέρνα....

—'Οχι, όχι... εινα όδωρον κάποιου πασοά, τό όποιον έπρόσφερον εις τήν Μεγαλειότητά του, και κατόπιν τό έπήρεν ό πασοάς εις τό χαρέμν του.

—Και λοιπόν;

—'Ε, λοιπόν, υπέβαλε γελών ό Κισλαρ, δλην εκείνην τήν κούρασιν της προηγουμένης νυκτός, τήν επλήρωσεν ή Σουλτάνα 'Εμινέ.

—'Ο, τήν δυστυχιομένην!

—'Α, αύτό δέν θα τό άφήσω όμως νά μείνη έτσι. 'Ο Αύθεντης εινα δικαίος και θα ένοσηρ γρήγορα τό δικαίον της 'Εμινέ.

—'Αφού δέν τό ενοησε επί έξ μήνας τόρα;

—Σούτ, Καντιν! έκαμεν ό Κισλαρ με τρυφεράν αυστηρότητα. 'Ο Πατισχ εινα δικαίος, και όταν μέν προέκει νά άνταμείψη με τας δυνά- μεις της ψυχής του τό δικαίον, τό έννοει άμέσως και τό δίδει πλουσιο- παρόχος, άλλ' όταν πρόκειται νά πληρώσῃ με τας δυνάμεις του σώμα- τός του... ε, τί νά σου καμῃ, μουζομ; άνθρώπος εινα.

Και πλησιάζας έγγύτερον της Σουλτάνας προσέθηκε: (Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

'Η Μαριώρα άπήλθεν άθμος. 'Ο κακομοιρός ό Κωσταντής, ό όποιος ήτο τσοφ ήσυχος και τίμιος άνθρώπος, και εις τόν όποιον ή κακία της συζυγου του έδωκε τόσα βρανα, τών όποιων δέν ήτο άξιος.

Τήν έμειναν της συλλήψεως του Γηλιακού τρείς βουλευται 'Αττικής, δύο συμπολιτευόμενοι και εις άντιπολιτευόμενος, μετεβήσαν εις τό καϊάστημα τής αστυνομίας, χόριν του σπουδαιου κομματάρχου των Θεμιστοκλή Καρχαλου, και παρεκάλεσεν τόν Διευθυντή νά έξευρεθῆ τρόπος ώστε νά τιμωρηθῆ ό ταρχίας εκείνος ό ύποδηματοποιός, ό όποιος καταβασάνιζε τήν δυστυχῆ γυναίκα του και ό όποιος έδεικνε διαθέσεις τραμπουκίας. 'Επιμολονος άνθρώπος! δέν εβαν τήν άξίωσιν νά παραβῆ ό κυριος άστυνόμος τό καθήκον του, άλλ' άφού ό νόμος δέν προεταπεινε δεόντως τας γυναίκας κατά τής σκληρότητος τών άνδρών των, έπρεπε νά έξευρισκεται πλάγιός τις τρόπος διά νά συμπληρωται ό νόμος.

'Ο κ. άστυνόμος γυρίζων όποιος προστασίας άπήλαυεν ό Θεμιστο- κλής έκ μέρους τῷ πολιτευομενων εφάνη πρόθυμος νά ύποβηθήσῃ τον νομον εις τήν ατέλειαν του. Εις τόν άστυνονομν ό' έπληθεν έπισκο- ρος ό ύπασπυμος, όστις έκράτει εις τό τμήμα του τόν Μαστροκο- στατήν και όστις έπνεε μένεα κατ' αύτου, πωεύων δι, έπαύθη ήτο έρωτευμένη με αυτόν ή Μαριώρα, δέν ένδοκον εις τās προτάσεις του.

Όπως διαβεβ'ιωσεν δι' ό ύποδηματοποιός εβαν άντισητῆ κατα τόν κλητήρων, οίτινες τόν ώδήγηον εις τήν άστυνομίαν, κτυπήσας ένα έξ αυτών.

Πραγματι δέ εις τών κλητήρων, εις μέθυσος, όστις ειχε κρημισθῆ τήν προεταπεινα έκ της κλίμακος ύπουργου τινος καπηλειου και μολο- πειαι τά μούτρα του, παρουσιάσθη μαρτυρών ότι ό κρατούμενος ειχεν έπεισθῆ κατ' αύτου, ένθ' τόν ώδήγει εις τήν άστυνομίαν, και τού έκαμε τά μούτρα παζαρ.

—Διά τόν φυλάει άκόμη; άνεφώνησεν ό άστυνόμος μετά προσποιη- τής άγανακτήσεως. Νά μου τόν σαπύσετε ε' τό ξύλο του αρχαίον! 'Ακούς θησος, νά έπιτίθεται κατά τόν όργανον της έξουσίας!

Μετ' όλιγον ό ύποδηματοποιός προσθεθείς εις ένα κριόν της κατώ- γας παρεδούθη εις δύο κλητήρας, οίτινες ως άληθεις δήμιον έμάστουν, έως ότου έλποδυήμας καταμεκτανισμένος από τας ραβδώσεις του βούρ- δουλα, και αι σάφες του πολλαχού άποσχηθείσαι ήμισαν.

Μετα μεσημεριων δέ άπεσταλή εις τήν εισαγγελίαν, κατηγορούμενος επί άνιστάσει κατά της άρχής.

'Ενωλίμα προφυλακίσεως τον έστειλεν έκ της εισαγγελίας εις τās φυλάκας, όπου έκρατείτο άκόμη.

Και πάντα ταύτα έγένοντο χόριν του Θεμιστοκλή, του Ισχυρού τρα- μπούκου, όστις, εάν ήθελεν, ήδύνατο και εις τό κακουργδικειον και εις τήν καταδικην νά παραπειμη τόν έχθρον του.

'Αλλά δέν ήθελε νά φθάσῃ μέχρι τού σημειου τούτου, διότι έγνώ- ριζεν ότι τό καλητέρον κολαστήριον διά τόν ύποδηματοποιόν ήτο ή κτηνική άδελφή του, εάν δέ παρετίετο πολύ ή φυλακίσις, τό κολα- στήριον τούτο θά προσεκολλάτο εις αυτόν διά παντός με τά δύο της τεμνα.

Πρέπει τόρα που τήν ειχε βάρος εις τό σπύτι των.

'Αλλάς ήθελε νά τόν καταπονήσῃ και τόν εκδικηθῆ διά παρατάσεως της προφυλακίσεως, μεθ' ό θά του έρριπτε πάλι εις τόν οβρόνον τήν άδελφήν του, χωρίς νά δύναται πλέον, ούτε νά τολμῆ νά τήν άποσειση, και άς πάη νά βουρλιζεται.

Είχε σκεψῆ νά τον ξεκάμη δολοφονικώς, άλλ' έπειτα άπέρριψε αην ιδεαν ταύτην. Ούχι διότι έφοβείτο τόν νομον' όταν όλοι σχεδόν οι βουλευται 'Αττικής σε προεταπεινω και όσοι δέν σε προστατεύουν έπι- σκοπουν τήν φιλιαν σου, όταν έχρη τήν γνωμίαν και τό θάρρος των ύπουργών, οίτινες γυρίζουν τή δύνασιν νά καμῃς εις μ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

Η καταδίωξις των κοριτσιών

Άραμπς περνάει
 δίκω τὸ φουστάνάκι σου
 νὰ μὴ σκονίζεσαι.
 Ἄχ, πῶς νὰ τὸ σκωδῶ
 τὸ φουκαριάρικο
 ποὺ θὰ πληρώσω ἀμέσως
 πεντακοσάριο.
 Ἄχ, σκόωστο, καυμένη,
 καὶ πάω νὰ πνιγῶ
 κι' ἂν προδότημο σοῦ βάλουν
 σοῦ τὸ πληρώσω ἐγώ.

Ἡ δακτυλογράφος ἢ Λιλή

Οικονομίες κάνανε
 σὸδ ἴπουργεῖο μέδα
 καὶ τὴ Λιλή καθάρισαν
 ποῦκανε τὴ κοντέσδα.
 Βρῆκαν πῶς ἦταν περιττὴ
 σὰν τόσοι ἄλλοι καὶ αὐτὴ
 καὶ τὴν εἰδοποιήσανε
 δεῖ τὴν καθαρῖσανε.
 Ἐγὼ ἐξάρηκα πολὺ
 γιὰτὶ ἐπαύθηκ' ἢ Λιλή,
 γιὰτὶ ἐπὶ πέλονος, βρῆ παιδί,
 εἶχε δυὸ χροῖνια νὰ λουστῆ
 κ' ἕκαθαρίστικε κι' αὐτή!

Ἡ Ροζίτα

Θάνατο, δινεγὰ κι' ἀνάγνωσμα,
 δὲν βροῖκεται ἄνοχη ἢ καυμένη,
 ὅλοι κτετοῦν νὰ ἴδαν ἄτ' αὐτὴ
 καὶ τούτη νησιτικὴ ἀπομένει.

Ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς δῆ
 καὶ βρῆκε τὸ μελᾶ τῆς.
 Κάποια κυρία ἐξανθὴ
 [στὴ δούλλα τῆς
 ἔωθε κάποτε τὸ δνομά
 τῆς.
 Κ' ἢ πεθερὰ μου ἢ κακό-
 [δοῦρη,
 ἢ κουτόμπουλα κι' ἢ ψη-
 [λοῦτά

μοῦ εἶπε γὰν τὴ λέω... Ροζίτα,
 Τῶμαθ' ἢ κακόμοιρη Ροζίτα αὐτὸ
 κι' ἄτ' τὸν καιρὸ τῆς πᾶγε νὰ δβῶθ.
 σὸδ τέλοσ, γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἄνοχη τῆς
 ἐπῆρε ἀπόφαση ν' αὐτοκτονῆ.

Καρτεῖα μου ξεκουρτίστη,
 νὰ σὰς φιλήσω ὁ ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑ

Ἄδερφέ μου Σταυροῦτῆ,
 Τὸ ὅποιοι εἶχε προηγουμένα μὴ τὴ γνώμενα
 κ' ἐξέσπασε νερανιστικῶς ἐπὶ τὸ ἔτερον ἡμῶν,
 δηλαδὴ στὴ Μανιώ, ποῦναυ νορτίει ἀπὸ οἰκονόμεια
 κ' ἔχει πάρει κ' ἀπολυτήριον
 ἂν τὴν πρώτη μεγάλη. Πέ,
 δὲ ροῖτῆς κ' ἐμένα ἂν ἔχω τὰ
 μέσα νὰ μαρμόνω τὸ φου-
 στάνι τοῦ νορτίου; Ἄν
 εἶχα, ἄδερφέ μου, κενὰ
 πεντακοσάριο Στανωρῖα θὰν τὰ
 μοῖραζα ἀκριβοδικαίως με-
 ταξὺ τῆς Μαρίας Ἀνονα-
 νέντιας, τῆς ντάρας δηλαδὴ
 καὶ τῆς δούμισσας τῆς Πλα-
 νετίας, ἦγον τῆς Μανιώσ.
 Τὰ μεταφράζω ἐκείντερα;

Τώρα μοῦ λὲς νὰ πληρώσω
 τρακόσους δραμῆς προῖτιμο
 ἐπειδὴς ἢ Μανιώ δὲ μάκρυν-
 νε τὸ φουστάνι τῆς. Ἴσα τὸ
 μορμί σου, μαῖμίε. Τὸν ἴου-
 δαῖο μᾶς παρασταίνεις δηλα-
 δῆς; Ἐγὼ κ' ἐμένα κόνον τρία.
 Δὲ δίνο φίλῃ καὶ κρᾶτησ τῆ
 Μανιώ σὸ τμήμα μαγᾶρι μὲ-
 χει τοῦ χρόνου. Θὰν τὴν ταῖζης, θὰν τὴν ποτίζης
 κι' ἔε τὰ κλαῖα ποῦ εἶχε. Στὸ τέλος θὰν τῆς
 δόσης καὶ κᾶνα μαροστάρικο ψυχικιὰ δόνην καὶ
 ν' ἔκατῆρα μᾶστορα. Σηγῆται Ἐντάξιας;

Ὁ Βλάμης

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΓΙΑ ΣΑ ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΒΛΕΠΕΤΕ ΣΗΜΕΡΑ
 ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΑΣ
 ΚΑΙ ΠΗΤΕ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΣΑΣ:

Μ ν - ο - ο - τ - τ - υ - - - Κ - ρ - -

Λύσεις συνοδευόμενα ὑπὸ μονοδράχμου, γί-
 νονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας»
 μέχρι τῆς 10ης Φεβρουαρίου. Τ' ἀποτελέσματα
 θα δημοσιευθῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς 13ης Φε-
 βρουαρίου.

Σημ. Στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ περασμένου φύλ-
 λου ἢ ἡμερησίαν τῆς προθέσας ἐδημοσιεύθη
 λαθασματικῶς. Ἀντὶ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11-
 ναουαρίου, βάλετε μέχρι 2 Φεβρουαρίου. Τ' ἀπο-
 τελέσματα δὲ τὴν 10ην Ἰανουαρίου, ἀλλὰ τὴν
 8ην Φεβρουαρίου.

Οἱ ἐσθικότερες περισσότητες μονόδραχμα,
 λαμβάνουν περισσότητες κληροῦσ κατὰ τὴν
 ἐκκεντρικὴν πρὸς ἀνονην τὸν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ
 Βραβεῖον πρῶτον, μία ὀλομακλή σάρπα.
 Δευτέρου, ἓνα σερβίτισο μακικιου.
 Τρίτου, ἓνα κουτί μπομπονια.
 Τεταρτου, ἐκκοσι πέντε λαχέια τοῦ Στόλου.
 Πέμπτου, δραχμάς 15 εἰς μετρητά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΑΩΝ
 Βραβεῖον πρῶτον, μία μοντέρνα πίπα ἢ
 ἓνα τομπούκι.
 Δευτέρου, ἓνα κουτί ποῦρα.
 Τρίτου, ἓνασ κουτύλοφορος τῆς μελάντης.
 Τεταρτου, τριμήνος συνδρομῆ «Σφαίρας».
 Πέμπτου, ἓνασ τομος διηγηματων.

Ἡ δυνάμεια εἰς τὴν 7ην σελίδα

Ἀπὸ τὰ Πορτραῖτα π' ἀγάπησας

Λίντα Μπορέλλι

Δὲν σ' ἀραξεν ἢ Ἀστειμὸς γιὰ πάντα ἀπὸ δῶ πέρα,
 δὲν σ' ἔχασεν ὁ κόμος μας, δὲν σ' ἔχασ ἢ Ἑλλάδα!
 Καὶ νὰ ποῦ ξαναπρόβαλε μπροστὰ μας
 μίαν ἡμέρα
 μὲ τὴν παλὰ ἀμορφάδα
 πέρ' ἀπὸ τὴν διολιχνῖα καὶ γαλανὴ πατριδα
 τῶν Ἑμιθέων καὶ Θεῶν
 τριστόνη, μεγάλη!
 Ὡ, Ἰργιγέτια γλυκεία, ὦ ἀξέχαστη ἡρώιδα
 ποῦ μία πατριδα δεύτερη
 θὰ νοσταλγῆς καὶ πάλι.

Πόλα Νέγκρι

Καὶ σὸ, μέσ' στὰ γλυκόπονα στήθεια σου
 τὰ παρθένα,
 κλεισὶ κάποιον ἀξέθῆμαστο πόνο
 καὶ σὸ γλυκὸ
 γιὰ κειοὺς ποῦ γιὰ τὰ μάλλη σου
 τὰ μορμιμαγεμμένα
 θὲ νὰ φοροῦνε διόλενο στεφάνι νενηικό.
 Καὶ σὸ, μ' αὐτὰ τ' ἀχρῆσῶτά μαλλιά σου
 τὰ μοροσάτα
 ποῦ τᾶγεις φωτοστέφανο εἰς τὴν ἀγῆ ἀμορφιά σου
 καὶ στὰ μελαγχολόλενα χλωμόλενα σου γείατα
 θὲ γάσαι σὰν εἰκόνημα τριστόνη
 κ' ἐμπροστὰ σου
 ἀπὸ τ' ἄν ἀσθενο καὶ μίαν ἴσοστη λατρεία
 καίε ἓνασ Νέγκρι ζωντανὸς λαμπάδες μί-μιά.

Μαῖρη Πικφορδ (Ροζίτα)

Μάγισσα μοῦσα, μουσιή,
 ποῦ εἶσι ὁ γοῦς ὁ πλάτης,
 πάλι πᾶρ τὴν μιδάρα σου καὶ ἔστηνης ξανά
 τοὺς κοιμιμῖνοους μου καὶ μῶμους
 ποῦ ἐστῆνυχοις φυλάτεις
 στὰ στήθεια μου σὰ ζωντανὸς
 τᾶφορ τὰ μελανά.
 Κι' ἂν μέσ' σὸ στήθη ἀνθρώπινα
 τίποτε πειὰ δὲν εἶχῃ,
 μέσ' στῆς μιδάρας τ' ἀνυχα
 τὰ στήθη ἀντικαλοῦνε
 τῶν ἐρωμένων ἢ χαρὸς μὲ τοὺς καὶ μῶμους μᾶξῃ
 καὶ λῆν
 πῶς δοοὶ ἀγάπησαν αἰώνια θ' ἀγαποῦνε.

Μάρκος

ΧΟΡΟΔΙΑΣΚΑΛΕΙΑ

Πιρδίκου μ' π'λί μ',
 Ἰπῆγα, μαθῆς, σὸν χουροδιάσκουλο δπ'
 μ' ἔστ' ἔλες γιὰ νὰ πιστοποιήσῃς ὅτ' εἶσι,
 μαθῆς, ἀδέσποτ' κ' ὅτ' εἶσι νοικοκυρὰ μὴ

τὰ οὐλα τ'ε κι' ὅτ'
 τηγανίζεις μαριδῖς μὴ
 μπριου κι' κατὰ τρέ-
 πουν ἀξιουδάκρυ-
 τῶν.
 — Νὰν τὴν γρά-
 ψ'ς, τ' κᾶνον. Εἶνι
 ἴν γνῶσ' κι' τοῦ πα-
 γαδέχουμα.
 — Πῶς δνομά-
 ζ'τε; μ' ἔρουτᾶ λικαῖος.
 — Πιρδίκου, ἔτ' κᾶνον.
 — Πιρδίκου;
 — Μάλ' στα.
 — Εἶνι μᾶ' ἔτσι κ' ἔτσι χουνητῆ κι' στρα-
 βουπόδα, μὴ μᾶ ἰληθ' στὴ μὺτ';
 — Ἀπαράλλαχτῃ.
 — Ἰτότις ἂν θέτε νὰ μᾶθ' χουροδ' ἢ Πιρ-
 δίκου νὰ μὴν τ' ἰγραψ'τε σὸν χουροδι-
 ασκαλεῖο.
 — Περί;
 — Νὰν τ' ἰν γράψ'τε σὸν... λομουκαθα-
 ρῆριου.
 Τ' ἀκούς; τ' ἀκού νᾶ λικῖς.
 Ταῦτα κι' μένου, γειὰ σ' κ' ἀντίου μ',
 Μῆτρους Ἰκουρόγαλου

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

Ὁ ἴΓΑΓ' ΤΟΙ
 Ἄχ, συμπορία, συμπορία
 δεῖ ἐτούτη τὴν φορὰ
 ὑπὲρ τοῦ δῖου ἰδαμονισθῆν

τοῦ πικρῆν ἦγον
 ἐκουρτίσθη
 λόγῳ τοῦ φοβεροῦ μου
 [μερακίου
 κᾶνῳ ὄσοπο ὀρολόγιον
 τοῦ Πάτερ Σουλκεῖον,
 τὸ ὅποιο
 ἐξ ἔνεσεν τὰ ἐρωτικὰ
 [συμβάντα
 τῶν κεραμιδιῶν.
 Ὡ τὰς πανευδαίμονας
 [γαλάς,
 δεῖ ἔχουσι ἐλευθερίας
 καὶ δεῖ βολεῖται εἰσὶ τὰ
 [μάλια
 κᾶποιούσι μαροστάρια
 [μυγάια,
 τὸ ὅποιο
 κατὰ τὰς νύχτας τῶν
 [Πενουαρίων.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

—ΤΙ ΘΑ ΠΗ μυστήριον; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκα-
 λος τὸν μικρὸν Τάκη.
 —Μυστήριον θὰ πῆ, δάσκαλε, ὅταν ἢ μαμὰ
 κλειδώνει τὸ τυουλάπι κ' εὐρίσκονται φαγο-
 μένα τὰ γλυκᾶ.
 —ΠΟΣΟ Μ' ΑΓΑΠΑΣ, Καροῦμα;
 —Ἀπὸ δῶ, ρε σπλάγνο τοῦ γαλάτου, ἴσαμε
 τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα σου.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΥΠΟ Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Ἄρ. 12 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασε τὸν Βασι-
 λέα ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ἐμπιστοσύνης του Χα-
 τζηπέτρος.

Ἦτο ὄχρὸς καὶ ἡ συγκινησις ἐξωγραφί-
 ζετο στὸ πρόσωπόν του. Ἡ παραμικροτέρα
 του κίνησις τὴν ἐπέριδε.

—Μεγαλειότατε, ἐπιθύρῃσι, πρὸκειται περὶ
 συνομοσίας τοῦ αἰσχροτέρου εἶδους. Ὁ Κα-
 νάρης ὑπέκρινε τὸν λαὸν εἰς στάσις.

Ὁ Ὄθων ἐγέλασε.

—Ζητοῦν νὰ σᾶς ἐκθρονίσουν, ἐξηκολού-
 θησεν ὁ Χατζηπέτρος, σκουπίζων τὸν ἰδρωτὰ
 τῆς ἀγωνίας, ὁ ὅποιος ἔβρεχε τὸ πρόσωπόν
 του. Τί ἔχετε νὰ διατάξετε;

—Τίποτε, ἀπήνησεν ὁ Ὄθων, χωρὶς νὰ
 ταραχθῆ διόλου.

—Τὰ Βασιρικὰ στρατεύματα μὲ ἐπὶ κε-
 φαλῆς τὸν Στρατηγὸν Χᾶν εἶναι ἔτοιμα νὰ
 ἀποθάνουν εἰς ἓνα σας βλέμμα.

—Δὲν θέλω ν' ἀποθᾶνῃ κανεὶς.
 —Ἀλλὰ τί ἔχετε νὰ διατάξετε;

—Τίποτε.

—Μεγαλειότατε, λάβετε ὅτ' ὄψιν σας δεῖ
 ὁ Λαὸς ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἀνά-
 κτορα, δεῖ ἢ πορτα αὐτῆ θὰ θραυσθῆ, δεῖ
 θὰ μπῆ ἐδῶ μέσα ὁ ὄχλος καὶ τότε;

—Μὰ δὲν θ' ἀναγκασθῆ νὰ σπάσῃ καμμιά
 πόρτα, ὁ λαὸς.

—Δηλαδῆ;
 —Δὲν θ' ἀναγκασθῆ νὰ σπάσῃ καμμιά
 πόρτα, διότι ὅλες ἢ πόρτες εἶναι ἀνοικτές.

Ἡ Βασίλισσα ἐπῆρε τὰ χέρια τοῦ Βασι-
 λέως καὶ τὰ ἔθλιψε στὸ στήθος τῆς.

—Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε, σᾶς ἐξορκίζω
 εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός σας.

—Τί νὰ κάμω; ἤρώτησεν ὁ Ὄθων, μει-
 διῶν εἰρωνικῶς.

—Ν' ἀντισταθῆτε. Ἐξέλθετε εἰς τὸν ἐξώ-
 στεριον, πῆτε δὸν λόγιο στὸν λαὸν καὶ τότε
 εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ καταστροφὴ θ' ἀποσοβῆθῃ.

Ὁ Ὄθων ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπασπιστήν.

—Χατζηπέτρο, τοῦ εἶπε ἡμέρα. Τί θέλει
 ὁ λαὸς;
 —Νὰ σᾶς ἐκθρονίσῃ.
 —Καὶ ξεῦρεῖς γιὰτὶ;
 —Διότι τὸν παρέσυρεν ὁ Κανάρης. Ὁ
 πρωθυπουργὸς σᾶς ἐπρόδωσε, Μεγαλειότατε.

—Ἦτοι εἶναι βέβαιον; ἤρωτησεν ὁ ὑπα-
 σπιστὴς κατάπληκτος ἐξ ὅσον ἔβλεπε καὶ
 ἦκουεν ἐκεῖ μέσα.
 —Χατζηπέτρο, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεὺς,
 μὴ προσποιεῖσαι ἄγνοιαν διὰ νὰ δώσης θάρ-
 ρος εἰς τὴν Βασίλισσαν. Ἡ Μεγαλειότης τῆς
 εἶναι ἀποφασισμένη δι' ὅλα. Σεῦρεῖς πολὺ
 καλὰ ὅτι ἡ περὶ παραίτησιν ἀπόφασίς μου
 εἶναι ἀμετάκλητος. Σεῦρεῖς ἀνοχη καὶ τοὺς
 λόγους, οἱ ὅποιοι μὲ ὠθήσαν εἰς τὸ νὰ λάβω
 τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. Ἄφησε λοιπὸν τὰ λό-
 για καὶ συνώδευσε με.

Ἐσθρικῶθι ἀποτόμως, ἐπῆρε τὸ φέσι του
 καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Βασίλισσαν, ἢ
 ὅποια ἔβλεπε πλέον ὅλα ὡσὰν νὰ ὄνειρεῖτο,
 τῆς εἶπε:

—Δὲν ἐννοῶ νὰ συλληφθῶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ
 καὶ νὰ προσβάλω τὸν πατέρα μου. Φεύγω
 πλέον. Δημονησάτε με. Πῆτε πῶς ὑπῆρξα
 γιὰ σᾶς ἓνα φρικτὸν ὄνειρον, μία κακὴ στι-
 γμὴ τῆς ζωῆς σας.

Κατοῦν ἤλθε πολὺ κοντὰ τῆς καί, πλη-
 σιάζων τὸ στόμα του εἰς τὸ αὐτί τῆς, προσέ-
 θεσε:

—Πᾶρε τὸ παιδί σας καὶ φύγετε στὸ Μό-
 ναχον. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ καλύτερα λύσις.

Ἡ Βασίλισσα προσπάθησε νὰ διαμαρτυ-
 ρηθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὰ χεῖλη τῆς
 ἐτρεμαν χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βγάλουν λέξιν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν συνετρίβετο ἡ καρ-
 δία τῆς. Ὁ Βασιλεὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ
 τοῦ Χατζηπέτρο, ἐφῆσεν εἰς τὴν μικρὰν
 πόρταν τῆς ὑπερρείας τῶν Ἀνακτορῶν καὶ
 τὴν ἤνοιξεν. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε
 ψυχὴ.

Τὴν στιγμὴν ὁμοῦς ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ βγῆ
 ἔξω, τὸν ἐσταμάτησεν ἓνας αὐλικὸς.

—Μεγαλειότατε, ἐπιθύρῃσι με συστολήν.
 Ὁ Τζόβενος...

—Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν διέκοψε βιαστικὰ
 ὁ Βασιλεὺς.

—Ὁ Τζόβενος ἀπέθανεν, εἶπεν ὁ αὐ-
 λικὸς.

(Ἀκολούθει)

Ἡ ΣΤΗΡΗ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑ

Αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ παρακάτω τὸ εἶδα
 μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸ ἀκουσα μὲ τ' ἀτιά μου,
 τὸ περασμένο Σάββατον τὸ ἀπόγευμα:

Μία κυρία, φοραμένη με φουστάν ἐπὲρ τοὺς
 35 πόνοτους, συνελήφθη ὑπὸ τὸ ἔλλοχετόνος ἀν-
 θυπασπιστοῦ τῆς χοροφυλακῆς καὶ ὠδηγήθη εἰς
 τὸ πταῖσμα.

—Διατὶ, κυρία μου, δὲν ἐμαρτύρατε τὴν φου-
 στα σας; τὴν ἐρωτᾷ, ὁ δημοσιὸς κατήγορος.

—Δὲν ἐπρόλαβα, κύριε, ἀπαντᾷ ἡ κατηγορού-
 μενη κυρία.

—Καὶ ἢ προθεσμία ποῦ σᾶς ἐδώσαμεν;
 —Δὲν ἐπίστευα ὅτι τὸ λέτε μὲ τὰ ὠστιά σας.

—Τώρα τὸ πιστεύετε;
 —Ἀλλὰ δὲν εἶναι κατὰστασις αὐτῆ; Τί θὰ πῆ
 τριανταπέντε τί θὰ πῆ σαράντα;

—Ἡ δικὴ σας εἰκοσι πόνοτους εἶναι νοσητῆ;
 —Σαράντα, κύριε.

—Πόντος καὶ χρόνος δηλαδῆ.
 Ἡ κατηγορούμενη κυρία κατέπις προκοδελιον,
 ἐμάρτυσεν ὅς ἐάν ἐρρόφης φιαλίδιον ρετινολάδου,
 ἀνεκῆθη εἰς δάκρυα καὶ ἔθλακον καὶ ἠμιλιπθῆ-
 νος πῆλον ἐξήγησε προθεσμίαν δύο ὥρων διὰ νὰ
 συμμορφωθῆ μὲ τὴν διάταξιν.

—Εἰκοσι μόνον πόνοτους θὰ τὴν κάνω, μόνον
 εἰκοσι, κύριε πταιματοδῖνα.

Ὁ μῦθος ὁλοκὸς κτλ....

ΟΤΑΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ἔπεσε φθὴ κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910 τὰς διαφό-
 ρους γήσους τοῦ Ἀλγαίου πελάγους, ἐπέρσασε
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγᾶρην. Μία γερὰ τότε, πληρω-
 σασα αὐτὸν, τοῦ διετύκωσε τὸ ἐξῆς παράπονον:

—Γιὰτὶ, πολυχορημῆμεν μου Βασιληᾶ, δὲν
 ἐρχομαι συχνότερα νὰ μᾶς βλέπης; Ἄν ἤθελες,
 μποροῦσαμε νὰ σε βγαλοῦμε καὶ... Δῆμαρχο.

—ΠΟΣΟ ΚΑΝΕΙ τὸ λογαριασμὸ;
 —Τριάντα δραχμῆς, μίστερ.

—Ὡ γὰρ! Λαβε τριάντα δραχμῆς.
 —Καὶ γιὰ τὸ γραφοῦν, μίστερ;

—Ἐγὼ ντὲν ἔφαγα γραφοῦν.

Ὁ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΔΑ

Η έρωτική ιστορία μιας πεντάμορφης, αλλά δυστυχώς Έβραιοπούλας, την όποιαν ήγάπησε μέχρι τρέλλας ένας μέλλον Βασιλεύς. Υπό ΕΣΠΕΡΟΥ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Ο βουλευτής—δεν ξέρω αν τον θυμάσαι, κύρ, Στέφανε.
— Δεν περνούσα τότε από αυτόν τον δρόμο...
— Αμ' άκουσε τη λοιπόν από μέσα: Ο βουλευτής αυτός ήταν ένας γέρος κοσμονάτος ως πενήντα χρονών τότε. Έλέγανε πως είχε κάνει πολλά στα νεύα του και μάλιστα από τότε που μερικά χωράφια του γενίταν οικοπέδα, με τό να μην έχη παιδιά, επλήρωσε πολύ άκριβά τα γούστα του. Ο Θεός να με συγχωρήσει. Ξέρω εγώ γειτονισσες έδω τριγύρω που της έβλεπες σαν τα φαντάσματα τη νύχτα και μάλαινε μέσα στο σπίτι του...

— Και τι με μέλλει έμένα για της γειτονισσες; Για τη Μάγδα πές μου.
— Η άκριτόμυθη και φλύαρη κυρά Μαριώγκα εξηκολούθησε:
— Πήγαινε λοιπόν κ' ή καλή σου ή Μαγδα και του σιγύριζε κάθε πρωί ως που μία μέρα...

— Αι, λοιπόν;
— Τι λοιπόν και τι καλό να μου χίης; Ένα πρωί τη σιγύρισε και αυτός και την έστειλε στη μάνα της και στον πατέρα της φτιασμένη ορίδιο.

— Ο Στέφανος εις την άποκάλυψη αυτήν, την όποιαν ποτέ δεν έπερίμενε, κατέβασε το κεφάλι του κ' έφάνη σκεπτόμενος.

— Υστερα τι άπέγινε, άνέκραξεν ο νέος;
— Έμ' τι θέλεις ν' άπογ.ν; Από τον παλιοβεραίο τον πατέρα της περιμένεις προκοπή, παιδί μου; Ο πατέρας της εγύριζε στους δρόμους και άγόραζε παλιά ρούχα με γουρουνόσάουρα στα πόδια...

— Μ' από κείνη την εποχή βρέθηκε άξαφνα με μαγαζί, το μαγαζί που έχει τώρα ντε. Έπειτα, τι άλλο θέλεις για να πιστέψης; Νά, αυτό το σπίτι που κάθεται τώρα το είχε νοικιασμένο από τον βουλευτή ο πατέρας της κ' όταν πέθανε ο βουλευτής βρέθηκε το σπίτι πουλημένο στον Έβραίο. Που τα βρήκε τα λεφτά ο Άβράμης ν' άγοράση και σπίτι; Η άπόδειξις αυτή περι τη Μάγδας ήτο άρκετά ισχυρά. Άλλά ο Στέφανος, παρ' όλα ταύτα, άγαπούσε άκόμη την Μαγδα. Και ίσως τώρα την άγαπούσε περισσότερο.

Πριν την άγαπούσε διότι ήτο όφραια. Τώρα την άγαπούσε και διότι την έζηλευσε, την έζηλευσε που κατώρθωσε να κατακτήση την καρδιά ενός Διαδόχου.

— Άχ, κυρά Μαριώγκα, άνέκραξεν ο νέος στενάζων, καλλίτερα να μη μου τάλεγεσ αυτά. Μα και τώρα που το ξέρω το Ιστορικό της, τη Μάγδα δεν μπορώ να τη βγάλω από τη καρδιά μου.

— Σιωπή, έκαμε χαμηλοφώνος ή Μαριώγκα; Σώπα, γιατί να τη, έρχεται.

Η κεφαλή της Μεδούσης δάν περνούσαν από μπροστά του, δεν θα εγύριζε το κεφάλι του μετά τόσης συγκινήσεως ο νεαρός έρωτευμένος.

Εις την είσοδον της μικρής έκείνης παρόδου της Συνοικίας των Έργοστασιών διεγράφη εύλγιστον σώμα γυναικός. Έπροχωρούσε προς το σπίτι με τα κλειστά παράθυρα. Παραπλεύρως ήκολούθει ένα παιδάκι λεπτόν και άσθενικόν. Το άνάστημά του μόλις έφθανε μέχρι του εύτεραφους στήθεος της.

Η γυναικα αυτή έπροχώρησε με θάρρος και έπέρασε κοντά από τον Στέφανον και την κυρά Μαριώγκα.

Άλλά δεν εγύρισε καθόλου να τους κυτάξη.
Ο Στέφανος άφησεν έναν ήχηρον στεναγμόν.

Η γυναικα, χωρίς να έπιστεψη το βήμα έφθασε στην πόρτα του σπιτιού με τα κλειστά παράθυρα και έκτύπησεν.

Έξαφνα όμως, ενώ ειχε γυρισμένη την πλάτη προς τον δρόμο κ' έπεριμενε ν' άνοιχθ ή πόρτα, η γυναικα έστράφη άποτόμως και άνεγνώρισε πρό ατίης τον Στέφανον.

— Τι θέλεις από μέσα; τον ήρώτησεν άποτόμως.
— Μάγδα, έκαμεν ο νέος με τρέμουςαν φωνήν. Λυπήσουμε, θα τρελλαθώ!

Η Μάγδα έγέλασε.
— Και γιατί θα τρελλαθής; ήρώτησε με θάρρος.
Ο Στέφανος άφησεν ένα στεναγμόν βαθύν και ειπε:
— Γιατί σ' άγαπάω!

Η Μάγδα έτοιμάσθηκε ν' άπαντήση, άλλ' ή άπάντησις διεκόπη εις το χείλι της.

Η θύρα του σπιτιού ειχε άνοιχθ ή, ή δέ Μάγδα έπροτίμησε να μη μέσσει και να κλείση την πόρτα εις το πρόσωπον του τουλμηρού έρωτευμένου.

Ο Στέφανος, χωρίς να γνωρίζη τι κάνει, έξωφρενών δια την προσβολήν αυτήν προς την έρώσαν ψυχήν του, έσφιξε την λαρήν του έχειριδιού του.

Μερικάς στιγμάς έμεινε άπαι σκεπτικός. Άνέπνε βαρεία. Υστερα άνέσχε το έγγειριδιόν και άφου το έπαλε δυό και τρείς φορές σφιγμένον μέσα εις την γροθιά του, το εκάρφωσεν εις την πόρτα της Μάγδας. Κατόπιν, άποκαρυνθείς, έζήτησε διά του βλέμματος την κυρά Μαριώγκα εις το βάθος του δρόμου. Άλλ' ή πονηρά έκείνη ειχε γίνει πλέον άφαντος και ή πόρτα του σπιτιού της ήταν κατάκλιση.

Ο Στέφανος, εφρενής μόνος εις τον ήρεμούντα πλέον δρόμον, παρετήρησε πάλιν το έγγειριδιόν του καρφωμένον στην πόρτα της Μάγδας και έψιθύρισε μέσα από τα δόντια του:

— Σου τ' άφίνω αυτό, σινοριόνα Μάγδα, για να με θυμάσαι. Ως που νάφθη Βασιλέας ο Κάρολος έχουσε καιρό. (Άκολουθεί)

Έχει και ή Άθήνα κατεργαράλους...

Το καλλίτερον μαργαριτάρι

Έκ του φυσικού

Ένας άδαμαντοπόλης του ποδιού, άποκρινόμενος τον κομψό-μενον νέον, παρουσιάζεται μία μέρα σε κάποιο άδαμαντοπόλη της όδου Έρμού, ζητών ν' άγοράση το καλλίτερον μαργαριτάρι που ύπήρ-χεν εκεί μέσα.

— Ορίστε, κύριε, του λέγει ο καταστηματάρχης άδαμαντοπόλης, ωραιότερον και μεγαλιότερον απ' αυτό το μαργαριτάρι δεν πιστεύω να ύπάρχη.

— Πράγματι όραϊόν είναι, λέγει ο έμπορευόμενος άδάμαντας εις τό... πόδι. Πόσο στοιχίζει;

— Ογδόντα χιλιάδες φράγκα.

Άμέσως ο κομψόνομος πληρώνει το ζητηθέν ποσό, παίρνει το μαργαριτάρι και φεύγει.

Υστερα από λίγες μέρες ο καταστηματάρχης άδαμαντοπόλης λαμβάνει επιστολήν εκ Πατρών, δια της όποιας τον παρακάλει ο άγοραστής του μαργαριταριού να του προμηθεύση ένα όμοιον μαργαριτάρι, έστω και μεγαλιότερας τιμής, την όποιαν θα επλήρωσεν άμέσως.

Και ενώ ο δυστυχής άδαμαντοπόλης άνεζήτη παντού ένα όμοιον μαργαριτάρι, παρουσιάζεται κάποιος, άπειταλέμος βεβαίως εκ μέρους του άδαμαντοπόλου του... ποδιού, ο όποιος του λέγει ότι μπορεί να του πουλήση το μαργαριτάρι που ζήτησες.

Δεν χάνει τότε καιρόν ο άφελής έμπορος και άγοράζει πάλιν το μαργαριτάρι του άντι ένατόν εικοσι χιλιάδας, βεβαίως ότι θα το άγό-ραζεν ο πελάτης του εις πολύ μεγαλιότεραν τιμήν.

Γράφει άμέσως εις τον άγοραστήν του πρώτον μαργαριταριού, άκόμη όμως περιμένει άπάντησιν.

Η. Ναζέος

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΝΙΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

ΤΙ ΔΕΟΥΝ ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

Συνεχίζω σήμερα την δημοσίευσιν των γνωμών των αναγνωστριών και αναγνωστών της «Σφαίρας» επί του φλογέντος ζητήματος της γυναικείας φούστας:

Μερικοί λέγουν ότι χαίρονται να βλέπουν γυναίκα με κοντό φουστάνι. Δηλαδή φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιόρμου.

Δ. Παραπονιάρης.

— Το κοντό φουστάνι δίδει χάριν στη γυναίκα και μάλιστα όταν έχη ώραίο πόδι. Κηρύσσομαι υπέρ της κοντής.

Αν. Κ.τ.ν., Άθήνα.

— Τώρα που έφυγαν οι αύστηροί πόλισμιαν, θα έχω το δικαίωμα να το φορώ έως το γόνυ.

Σημ. Στέλλας. Εύτυχώς δεν έφυγαν οι αύστηροί πόλισμιαν, αγαπητή κυρία.

— Την ευρίσκω δικαιολογητή την διαταγήν της άστυνομίας. Η ευμορφία της γυναικός δεν διακρίνεται στις γάμπες, άλλ, εις το πρόσωπον. Άς άφήσωμε που το κοντό φουστάνι είναι και άνήθικον.

Α. Κρέτσης.

— Ο κ. Πάγκαλος έκαμε πολύ καλά ν' άπαγορεύη το κοντό, διότι ήτο άσεμνον.

Α. Κ. τ. σ. Άθήνα.

— Διά να άποκατακτίσωμεν την προπολεμικήν ήθικην εις την κοινωνίαν δεν άρκει μόνον ο περιορισμός του κοντού φουσταριού. Έχομε ανάγκην και άλλων μεταρρυθμίσεων, π. χ. την κατάργησιν του άνθηγινού ύψηλόν τακουνιού, των κοντών μαυικιών, του καρό του στήθεος και το κόψιμο των μαυικιών.

Θ. Νικολαΐδης.

Άφου το θέλει ή μόδα δικαίον έχουν τα κορίτσια που φορούν κοντό φουστάνι. Έγώ όμως βλέπω έκείνες που φορούν τα κοντά ή νάχουν κώδια σαν το καλάμι λεπτά ή νάχουν παρά πολύ χονδρά. Άλλά για όλα αυτά πεντάρα δεν δίνου. Δεν ξέρουν ότι ο κόμος τους κοροΐ-δουει στο πλάι τους

— Τάσσομαι υπέρ του κοντού και κατακρίνω το μακρύ, γιατί σημαίνει αναχρονισμό.

Φθενάκης Κρήτη.

Το Α και το Ω της καλής συμπεριφοράς

Είναι κάποιες συζητήσεις...

Εις τας κοινωνικάς σχέσεις, αγαπητοί μου, ή όμιλία άπαιτεί όλιγότερον πνεύμα και περισσότερον τάκη. Την χάριν της συνομιλίας δεν άποτελοϋν οι εύφρεϊς άπαντήσεις, άλλ' ο τρόπος με τον όποιον δίδονται και ή χάρις των.

Πρέπει ν' άποφεύγεται να διακόψετε άλλον όμιλούντα και εις περιπτώσιν, κατά την όποιαν άκουσίως, όπως συμβαίνει συχνά, ύποπέ-σατε εις το σφάλμα αυτό, ζητήσατε συγγώμην προτού άρχίσετε και περιορίσατε όσον το δυνατόν το μήκος του λόγου σας.

Δάβετε άκόμη ύπ' όψιν σας ότι, ένα από τα καθήκοντα της καλής οικοδεσποίνης το πιό δυσλόγητον, είναι να διακόπη όμιλίαν, ή όποια πειράζει ένα εκ των ξένων της.

Έρωτώνε όλίγον, διηγεϊσθε συντόμως και άκούετε προσεκτικά.

Στέλλα

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΣΦΑΙΡΑ»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Εις την σελίδα της Άλληλογραφίας 50 λεπτά ή λέξις δι' όλους. Διά ποιήματα και έμπορικώς καταχωρήσεις Ιδιαιτεράι συμφωνία.
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ άπ' εϋ-θείας προς τον ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η λέξις 50 λεπτά

— Νέος ήλικίος 23 ετών, άρκετά έγγραμματος και εις άκρον ελλικρινής, ζητεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδας έως 18 ετών, προτιμώντα μαθήτρια. Γράψατε: Α. Σταυρίδην δια Α. Γ. Κ., π. ρ. Ένταυθα.

— Άλληλογραφώ με κορίτσια 15 μέχρι 20 χρονών, σκοπός ένας. Γράψατε: Ναύτην Ι. Μ., Άντιτορπικιόν α' Αετός, Ναύσταθμον.

— Νεαρός ύπολογαός ζητεί άμεσον γνωριμίαν με δεσποινίδα ή χήραν ούχι μεγαλιότεραν των 24 ετών και μορφωμένην. Γράψατε: Υπολογαόν Κουτσόπουλον, Προσφυγικόν Νοσοκομειον, Πειραιά.

— Σε μία παιδοϋλα που γνωρίσα στην άδειά μου στην Πελοπόννησο με τα δλωμαυρα μαλιά και που τ' όνομά της αρχίζει από Π: Άγαπημένη μου, επειδή θάθελα νάχορήμα-στε σε μία ψυχική και πνευματική προσέγγισις, καταχωρήσε στη «Σφαίρα», πως διαβάσατε τα λόγια μου και αν μπορώ να σας γράψω άπ' ευθείας. Με έκτιμησι και άγάπη πολύ Ν. Ε.

— Κόριος, μόνος στην τάχ, επιθυμεί νά γνωρίση νέαν κ' όριαν ή δεσποινίδα με ένοσαν άπολύτως κινήσαν θεσπιν δια σοβι-ρόν φίλιαν. Γράψατε: Α. Κ. Μ. 218, poste restante έξωτερικού. Ένταυθα.

— Νέος 18 ετών ζητεί άλληλογραφίαν. Σκοπός δ, τι επακολούθησι. Γράψατε: Β. Β., Θεριοπυλόν 31, Ένταυθα.

— Θέλοντας να βρω κείνη, που γραφό μας είναι μαζί συντροφικά να γυρψομε τη χαρά της ζωής, γυρψω λίγες γραμμές από κορίτσια με σχετική μόρφωσι και διαποδη-ποτε εύκατάστατα. Πειότερες πληροφορίες σε γράμμα μου. Ν. Νικολάου, π. ρ., Θεσσαλο-νίκη.

— Άλληλογραφώ με χήρας. Α. Χαιρωνίδης Στρατιωτική Λέσχη, Ένταυθα.

— Καλλιτέχνης άρκετά μορφωμένος, άλληλογραφεί με καλλιτέχνιδας. Σκοπός άλληλο-ποστήριξις — άμεσος γάμος. Άπευθυντέον: Β. Μ. Β., π. ρ. Άθήνα.

— Ένα έξυμνο και πεταχτό, γελαστό και χαροπό. όμορφοϋλη γνωροσνάκι, εργασθέν στα καλλίτερα κέντρα Άθηνών και Φαλήρου, ή ή τώρα σε μία έπαρχία και ζητεί άλληλογρα-φία με δεσποινίδες, γεροντοκόρες και χήρες. Θέλω να είναι έξυπνες και γελαστές. Βαρέ-θηκα τον έλευθερο βίο. Γράψατε: Β. Άφραν-τήν, Μπόρ «Νέον Κέντρον», Άστακόν.

— Άλληλογραφώ με κορίτσια όμορφα, ή-θικα και μορφωμένα. Σκοπός φίλια. Α. Εϋ-λαμπίου, Στρατιωτική Λέσχη, Ένταυθα.

— Άγαπητή μου. Εφίτος έστειλα κάρ-τες δια το Νέον έτος εις όλους τους φίλους και γνωστούς και δεν έλαβα από κανένα οϋτε μίαν δια δείγμα. Περίεργον φαινόμενον. Έπτε-φώνησα εις το Ε. Α αν θα έλθης και έλαβα άρνητικήν άπάντησιν. Να ήξευρες πόσον άνη-συχό. Άλλά τι να νίην, πρέπει να έχωμεν ύπο-μονήν. Άρκει να είσαι καλά. Θα έλθη ήμέρα πάλιν που θα κίμης την εμφάνισίν σου. Άλλά πότε; Άπό τότε που έφυγες αυτήν την έβδο-μάδα έκαμα και εγώ την εμφάνισίν μου, εις το γραφειον δια πρώτην φοράν. Καθώς σου ειχα γράψει ήμην εν άδειά την όποιαν πιστεύω να παρατείνω.

— Δέχομαι άλληλογραφίαν με αισθηματι-κώς προσφυγοπούλας. Προτιμώνται Θεσσαλο-νίκης, Βόλου, Πειραιώς, Άθηνών Γράψατε: Κόριον Νίκον Διαμαντιδην π. ρ. Πόρον

— Άγάπην μου, εύχαριστώ θερμώς. Εύχομαι

ΜΕΓΑΛΗ ΔΑΓΓΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ», ΠΩΛΗΣΙΣ ΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Εις τα γραφεία της «Σφαίρας» πωλούνται χονδρικής και λιανικής τα κάτωθι βιβλία και μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»
2ου, 3ου, 4ου, 5ου, και 6ου έτους έκαστος Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΤ

Ήρω και Λεάνδρος έκαστον Δρ. 12
Του δ'ηθ > 12
Ένα φίλι σεδ όκοτάδι > 20
Άδμα άόμάτων > 20

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Γέμμα > 2
Άγκαθάγγελος > 2
Φιλολογικόν ήμερολόγιον > 5
Ο γάμος της Γρηάς > 2
Παντόβλας > 2
Το Φρενοκομειον > 2

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μέγας όδηγός καλλογής > 80
Υγιεινή ήδονών - τέρψεων > 30
Η ψυχολογία του έρωτος > 25
Έρωτική έπιστολογραφία > 15

ΜΤΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Καδδιανή, Κυριακού, σελ. 1152 > 80
Το φοικτόν λώθος > 10
Η Γενοβέδα, μικρή > 10
Η Γενοβέδα, μεγάλη, > 20
Η Γκόλδω, Παρεοϋδου, > 15
Η Έδου > 15
Ο χορός του Ζαλόγγου > 15
Η κόκκινη μάσκα > 15
Ο κόκκινος διάβολος > 15
Η γυναικα, τα χαρτιά και το κραδί > 15

Η υπτέρα τοΰά. Φανουριόν > 15

Πάπιδσα Ίωάννα > 80

Η Άρχόντισσα της Συρρυνς > 20

Λυκογιάννης > 20

Μαρία Πενταγιωτίσδα > 40

Κύρια με τας Καμελίαις > 20

Καρδιά της Μάννας > 50

Μαύρη Μάσκα > 40

Γιάνας, Πόλ Δε Κόκ > 20

Οδηγός καλλ.ς όμπεριφο- > 25
ρδς, Χρυσόδετος > 40

Χαλιμά, σελίδες 700 > 25

Δεβής, Ίωάν. Παπαδάκης, Βασιλική Άντωνίου (κλήρ. 2), Άναστασιος Κορκιλής, Εδάγγελος Καλλιανός (κλήρ. 5), Α. Α. Μήσος (κλήρ. 2), Διονύσιος Γρηγοράτος (κλήρ. 5), Νικολίτσα Ση-λιωτακοπούλου (κλήρ. 2), Μάνος Τσαγαροπού-λος (κλήρ. 3), Ίωάννης Αδμεργινός, Άνθρονική Ίωαννίδου.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ (Εις την κληρονομα έτέθησαν και τα δνό-ματα των καθυστερησάντων).

Άναστ Γρηγοριόν (κλήρ. 2), Κώστας Χαρι-ζάνης (κλήρ. 2), Εδάγγελος Κάλλος (κλήρ. 2), Δημ Φεικούσης (κλήρ. 2), Δόδα Πέτα (κλήρ. 2), Γεώργ. Αάγγης (κλήρ. 2), Πίπης Χρυσούδης.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΑΗΡΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΙΩΝ

Πρώτον βραβεΐον, μία πλεκτή σάρπα, Σοφία Έωργίου.

Δεύτερον, ένα ζεύθος πέτσινα γάντια, Κική Β. σιτά.

Τρίτον, μία φιάλη άρώματος, Νέλλα Στρα-τού η.

Τεταρον, τριήμερον συνδρομή «Σφαίρας», Τίτινα Μπορέλλι.

Πέμπτον, δραχμαί 25 εις μετρητά, Μαρία Δαϊνά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρώτον β. αβεΐον, ένα μπαστούνι, Ίωάν. Αδινός.

Δεύτερον, μία ταμπάκερα μετάλλινη, Άν-δρέας Εϋτρατιόν.

Τρίτον, ένα κουτί πούρα, Άναστ. Κρι-μέ'πε.

Τεταρον, μία μπουγιαντήν για τα μαλ-λιά, Νίκος Σαβέριος

Πέμπτον, δραχμ. 10 εις μετρητά, Εδάγγε-λος Κάλλος.

Οι κερδίσαντες πρέπει να μάς γράψουν άμέ-σως τας άκριβεις των διευθύνσεϊς ή να περά-σουν από τα γραφεία μας δια να πάρουν τα βραβεία. Δεν λαμβάνεται ύπ' όψιν ή διεϋ-θυνσις που άναγράφεται στο χαρτί των λύσεων.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ Ο Α΄.

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Έβραϊός. —Τὰ κάνει δύο παιδιά, δύο καταλαβαίνει. Τὰ βάζει και τὰ δύο στη δουλειά και πιάνει πολλά λεφτά. Καταλαβαροῦντος;
Καραγκιόζης. —"Ω, σφοδρά μου! για τί μ' έπέρασες, έμένα. μωρέ χαχαμικό;

Έβραϊός. —Βασίλεα δέν είσαι;
Καραγκιόζης. —Είμαι Βασίλεας. Λοιπόν;
Έβραϊός. —Λοιπόν τὸ διατάζει τὸ Ρεβέκκα τὰ κἀνη δύο παιδιά. "Αντε.

Κολνητήρι. —Πατέλα, ὁ τσιφούτης σὲ πελνάει για μαμὴ.

Καραγκιόζης. —"Αντε στὸ καλό, ἄνθρωπέ μου ἄντε σὲ κανέναν ἄλλο νὰ σὲ δεῖρη. "Αντε, ἄντε. (Τὸν βγάξη έξω και κλείνει τὴν πόρτα).

Χατζηναβάτης. —"Εδῶ πέρα ὁ κόσμος, Καραγκιόζη μου, ἄρχισε νὰ σὲ θεωρεῖ για προφήτη.

Καραγκιόζης. —"Ενα μονάχα δέν ξέρω, Χατζηναβάτη μου.

Χατζηναβάτης. —Τί;

Καραγκιόζης. —Δέν ξέρω ἂν τρῶνε οἱ προφητάδες. "Εσύ "τί λές; Τρῶνε;

Χατζηναβάτης. —Μπα, κακός σου καιρός. "Ολο τὸ φαί, μωρέ. ἔχεις στὸ νοῦ σου;

Κολνητήρι. —Πατέλα, ἦσε πάλι ὁ Ταχίνης.

Καραγκιόζης. —"Ηρθε πάλι; Ποῦ εἶναι;

Κολνητήρι. —Τὸν ἔβανα στὸ πλυσταριὸ νὰ περιμένῃ.

Καραγκιόζης. —Πέστου νᾶρθη γρήγορα ἔδῳ.

Κολνητήρι. —"Αστονε, μωλὲ πατέλα, νὰ κάτση κάτου στὸ πλυσταριὸ νὰ κἀνη παρέα μετὸ γάζαρό μου.

Καραγκιόζης. —Τί λές, βρε κτήνος; "Ο γαῖδαρός σου ψόφησε. Πῆς γρήγορα στὸν ἄνθρωπο νᾶρθη ἅπάνω.

(*"Ερχεται ὁ Ταχῆρ.*)

Ταχῆρ. —Εἶπα στοὺς φουναραῖους, Μεγαλειότατε, νὰ ἔλθουν νὰν τοὺς μιλήσετε.

Καραγκιόζης. —Περιττόν. "Αλλαξα γνώμη.

Ταχῆρ. —Δηλαδή;

Καραγκιόζης. —Θὰ τοὺς καταδικάσω ὅλους εἰς θάνατον, νὰ ξεμπερδεύῃ.

Ταχῆρ. —Εἰς θάνατον! Τί ἔκαναν οἱ κακόμοιροι;

Καραγκιόζης. —"Εχω τὸ σχέδιό μου.

Ταχῆρ. —Καλὰ και ὁ λαός ἀπὸ ποῦ θὰ παῖσῃ ψωμί;

Καραγκιόζης. —"Απὸ μένα.

Ταχῆρ. —Δηλαδή;

Καραγκιόζης. —Θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ ζυμῶνω και νὰ φουρνίζω ψωμιά για ὅλον τὸν κόσμο.

Ταχῆρ. —Τί λέτε, Μεγαλειότατε; Σεῖς ἕνας βασιλεὺς, θὰ γίνετε φούναρης;

Καραγκιόζης. —Θὰ γίνω, κῆρ Ταχίνη, για νὰ χορτάση ὁ κόσμος ψωμί.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ταχῆρ. —Τί περίεργα πράγματα εἶν' αὐτά;

Κολνητήρι. —Ναί, ρε σύ, ἔμεῖς θὰ γινοῦμε φουναραῖοι.

Χατζηναβάτης. —"Ο βασιλεὺς ποὺ σᾶς λέει αὐτά, ἔχει τὸ σκοπὸ του.

Καραγκιόζης. —Βέβαια, ἐγὼ θὰ γίνω σκοπὸς στὸ φούρνο.

(*Καταφθάνει ὁ "Ωμορφονεῖός.*)

"Ωμορφονεῖός. —Οὐίτ, Καραγκιόζη μου, ἦρθα.

Καραγκιόζης. —Πῶς; Σὺ ἔδῳ; Καλὰ, ἐγὼ εἶπα νὰ σὲ ρίξουν στη θάλασσα.

"Ωμορφονεῖός. —Οὐίτ, με ρίξανε στη θάλασσα, ἀλλὰ γλύτωσα.

Καραγκιόζης. —Κι' ὁ Σιῶρ Διονύσιος;

"Ωμορφονεῖός. —Αὐτὸς δέν ἤξερε νὰ κολυμπᾷ κ' ἐπνίγηκε. "Εγὼ ποὺ ξέρω κολύμπι ἐσώθηκα κ' ἦρθα ἔδῳ για νὰ πάρω τὸ μιστό μου, Οὐίτ!

Καραγκιόζης. —Ποῖ μισθὸ σου;

"Ωμορφονεῖός. —Τὸ μισθὸ μου ποὺ εἶμαι ὑπουργός.

Καραγκιόζης. —Τί λές, μωρὲ χρουσουζή; "Αν ἦτανε νὰ πλερώνω τοὺς ὑπουργούς, θὰ γινόμουνα ἐγὼ ὑπουργός.

"Ωμορφονεῖός. —Οὐίτ, ἐγὼ δέν ἔχω νὰ φάω, Καραγκιόζη μου. Δῶσε μου τοὺλάχιστον κανένα ταλληράκι.

Καραγκιόζης. —Γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ἔχη τὸ Δημόσιον ταμεῖο. (*Ψάχνει στὸν κόρφο του.*)

Χατζηναβάτης. —Ποῦ ψάχνεις, Μεγαλειότατε;

Καραγκιόζης. —Στὸ Δημόσιο ταμεῖο.

Ταχῆρ. —Θεὸ μου! Στὸν κόρφο σας τῶχετε τὸ Δημόσιον ταμεῖο;

Καραγκιόζης. —Ναί, τῶχω βάλει στην ἀσφάλεια. Φοβάμαι για τὴν πυρκαϊά.

(*"Ακούγεται ὁ Μπαρμπαγιώργος.*)

Μπαρμπαγιώργος. —Τοῦπα γιῶ. Οὐρ', καθίστι, μαθές, φρόν'μα τί θὰ σᾶς ξικατινίσου, χαμπέρ' λικεινοί. "Ισῆ'σα κ' γιῶ τὴ γκλίτσα μ' κ' τ'ς πῆρι οὐ διάλους τὸν παπούλη.

Καραγκιόζης. —Τί ἔκανες, μωρὲ μπάριμα;

Μπαρμπαγιώργος. —Τ' ἔκανα; Τ'ς εἶπα νὰ πάψ'ν νὰ σκουζούν, λικειοὶ δέν παύανι, γιῶ τ'ς κατέβασα κεραινοειδῶς τὴν γκλίτσα κ' τ'ς πῆρι οὐ διάλους τ'ν παπούλη.

Καραγκιόζης. —"Ω, μωρὲ μπάριμα, ἐσάπισες τὸ λαὸ στὸ ξύλο. Τώρα θᾶρθουν ἔδῳ νὰ μᾶς κάνουνε ἔξωσι.

Μπαρμπαγιώργος. —"Ας ἔρθ'ν. "Η γκλίτσα ἔδῳ εἶναι.

Ταχῆρ. —Τί εἶν' αὐτὴ ἡ γκλίτσα, Μεγαλειότατε;

Καραγκιόζης. —"Ο διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας.

Ταχῆρ. —Κύριε ἔλεῃσον.

Καραγκιόζης. —"Ελέῃσον, κύριε.

Ταχῆρ. —Λοιπόν νὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φουναραῖους ὅτι τοὺς καταδικάζετε εἰς θάνατον;

Καραγκιόζης. —Μάλιστα. "Αχ!

Ταχῆρ. —Τί ἐπάθατε, Μεγαλειότατε;

Καραγκιόζης. —Τίποτα. Καμμιά τριανταριά ζαλάδες μοῦρθανε και μοῦ περάσανε. Δέν εἶναι τίποτα. Θὰ πεινάω, φαίνεται.

Ταχῆρ. —Τότε νὰ τοιμπήσετε κάτι.

Καραγκιόζης. —"Αμ' βέβαια, αὐτὸ σκέφτομαι κ' ἐγὼ. Κολητήρι.

Κολνητήρι. —Τί σές, πατέλα;

Καραγκιόζης. —Πῆγαινε νὰ μοῦ φέρῃς μιὰ τρόμπα.

Χατζηναβάτης. —Τί θὰν τὴν κἀνης τὴν τρόμπα, Μεγαλειότατε;

Καραγκιόζης. —Νὰ φάω.

Ταχῆρ. —Νὰ φᾶτε μετὴν τρόμπα;

Καραγκιόζης. —Γιατί; Ποῖς θὰ μοῦ τὸ ἀπαγορεύση;

Ταχῆρ. —"Α, κανείς.

Καραγκιόζης. —Τρέχα λοιπόν, Κολητήρι. "Εσύ, Μπαρμπαγιώργο κ' ἐσύ, "Ωμορφονεῖέ, μείνετε ἔδῳ. Σᾶς θέλω. Θὰ κάνουμε συμβούλιο για κάποιο σπουδαῖο ζήτημα.

Μπαρμπαγιώργος. —Θαρρῶ, ἔρμου, πῶς θὰ ξαναγρῖσου στὸ χουριό.

Καραγκιόζης. —Γιατί, κύριε πρωθυπουργέ και ὑπουργέ τῶν οικονομικῶν;

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μπαρμπαγιώργος. —Τί γιατίς κ' γιαταντίς. Θὰ γυρ σου, μαθές, πίσου στοῦ χουριὸ πρχοῦ μετὴ πιάκουν δοῦ πέρα κ' μ' κλείσ'ν στη φυλακή.

Καραγκιόζης. —Γιατί;

Μπαρμπαγιώργος. —"Ισκότ'σα, μαθές, καμμιά δικαριά ἄθρῶπ'ς.

Καραγκιόζης. —Πόσους ἐσχότωσες;

Μπαρμπαγιώργος. —Καμμιά δικαριά.

Καραγκιόζης. —Τιποτένια πράματα, μπάριμα. Πῆς πῶς ἦτανε ψύλλοι.

Μπαρμπαγιώργος. —Οὐρ', ἔρμου, ἦτουν, μαθές, ἄθρῶποι μὴ μὴ κ' μὴ φιτιά.

Καραγκιόζης. —Στόμα εἶχαν, μπάριμα;

Μπαρμπαγιώργος. —"Αμ' πῶς δὴν εἶχαν, ἔρμου. Εἶχαν κάτι στόματα σὰ φούρους.

Καραγκιόζης. —Φαντάσου τί θὰ τρώγανε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἂν ζοῦσαν. Μπαρᾶβο, μπάριμα, ποὺ τοὺς καθάρισες.

(*"Ερχεται τὸ Κολητήρι και φέρνει μιὰ τρόμπα.*)

Κολνητήρι. —Πατέλα, ἦσα μόνο μου. Ζέ μ' ἔφεραν. "Εφερα και τὴν τρόμπα.

Καραγκιόζης. —Καλὰ ἔκανες. Πρέπει, γλέπεις, νὰ φροντίσουμε για τὴν ἄμυνα τῆς χώρας. Οἱ ἔχτροί, γλέπεις, εἶναι πολλοί. Βρᾶστε τώρα ἕνα καζάνι φασούλια.

Μπαρμπαγιώργος. —Οὐρ', πάλε φασούλια θὰ φᾶς, μπάριμα;

Καραγκιόζης. —Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε. Τὰ φασούλια ἔχουν μέσα σίδηρο κ' ὅταν ὁ ἄνθρωπος τρῶει σίδηρο, γίνεται σιδερένιος. Δέν εἶδες ποὺ τὸ λέει και ἡ παροιμία: "Οποῖος σκάβει τὸν λάκκον τοῦ ἄλλου, πέφτει ὁ ἴδιος μέσα.

Ταχῆρ. —Τί σχέσιν ἔχουν τὰ φασούλια, Μεγαλειότατε, μετὸν λάκκον;

Καραγκιόζης. —Πῶς δέν ἔχουν; "Ολα ἔχουν σχέσιν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, κῆρ Ταχίνη. Κ' ἐγὼ δέν εἶχα σχέσι μετὴν Βερούτη, ἀλλὰ, γλέπεις, ἔγινα τὸ σήμερες Βασιλῆας. Τώρα θὰ πῆς ὅτι αὐριο θὰ με κάνουν μαῦρο στὸ ξύλο. Δέν ἔχει νὰ κἀνη. "Εγὼ μιὰ φορὰ θὰ φάω ξύλο τῆς χρονιάς μου, ἀλλὰ θὰ φάω και φαί για δύο αἰῶνες. Σκουμπρί;

Ταχῆρ. —Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε, Μεγαλειότατε;

Καραγκιόζης. —Κύριε Ταχῆρ και κύριε Χατζηναβάτη, πηγαίνετε, παρακαλῶ. "Εχω σύσκεψιν μετὸν πρωθυπουργὸ και μετὸν ὑπουργὸ τοῦ "Ερωτος.

Χατζηναβάτης. (*κρυφά.*) —Τὸ νοῦ σου, Καραγκιόζη μου, μὴν τύχη και κάνεις πάλι καμμιά κουταμάρα.

Καραγκιόζης. —Σκασιός, Χατζηναβάτη. "Εδῶ χάμου δέν ἦρθαμε γιὰ νὰ πουλήσουμε ἔξυπνάδες. Κουταμάρες ἦθαμε νὰ πουλήσουμε. "Αλαργιὲν τώρα. Πᾶρε τὸν Ταχίνη και πηγαίνετε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο νὰ περάση ἡ ὥρα σας.

(*"Ο Χατζηναβάτης κ' ὁ Ταχῆρ φεύγουν.*)

"Ωμορφονεῖός. —Οὐίτ, θὰ συζητήσουμε, κύριε Βασιλεῖ;

Καραγκιόζης. —Μάλιστα. Πᾶσε τὸ σουλῆνα τῆς ἀντιλίας και βάλε τον στὸν ἀφαλὸ μου. "Εσύ, Μπαρμπαγιώργο, βάλε τὴν ἄλλη

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ἄκρη τοῦ σουλῆνα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ καζάνι μετὰ φασούλια και τρουμπάρετε μετὸν φόρα.

Μπαρμπαγιώργος. —Τί θὰ κάν'ς, οὐρὲ πουνητῆ; Θὰ σκάσ'ς, ἔρμου.

Καραγκιόζης. —Σῶπα, μωρὲ μπάριμα. Τρόμπαρε κ' ἔννοια σου.

Μπαρμπαγιώργος. —Και τί θὰ μ' δώκ'ς, Καραγκιόζ';

Καραγκιόζης. —"Αμα τρουμπάρης καλὰ και με χορτάσῃς, θὰ σοῦ βρῶ μιὰ νύφη.

Μπαρμπαγιώργος. —Νᾶχη, μαθές, και λεφτά.

Καραγκιόζης. —Θᾶχη, μπάριμα και λεφτά, ἀλλὰ θὰ τὰ μοιραστοῦμε.

Μπαρμπαγιώργος. (*σηκώνει τὴν γκλίτσα του και τὸν χτυπάει.*) —Νά, ἔρμου.

(*ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ*)